« տատեալ են վերստին, և զմիւս պետրոս քիւթիւռն փախուցեալ, և զերեք կամ « ըստ ոմանց զհինգ վարդապետս սպանել տուեալ են։ Եւ զմինն ի սոցանէ ի պա- « տարագելն յետ սրբացուցման, մինչ հասեալ յայն տեղին ուր յիշէ զկաթուղիկոսի « անունն պետրոսին, հասանին բռնաբարօղք բարբարոսք, զանակոծ առնելով յար- « տաքս ձգեն և մահացուցանեն։ Ղազարն աստ զկօնտակ ուղարկեալ առ ժողովուրդ « և առ փաթրիքն, և զնա անմեղացուցանելով շողոքորթէ. յետ ընթեռնլոյն զկօն- « տակն ի լուր ամենեցունց, ղայսէրցիք և աճէմներն զշշնչմունս բարձեալ, թէ և « իբրու գայթագղեալ, թէ դուք սևագլուխքդ էք պատճառ այսմ աղմուկի և սպանու- « թեան վարդապետաց ի սուրբ էջմիածին» (Գր. Հ. Միքայէլ Վ. առ Մխիթար, 1748 հոկտ. 25 չուէ գիրս [Կ. Պոլիս])։

Հ. Միքայէլ հետևեալ նամակին մէջ կու տայ նաև բաւական մանրամասն վկայաբանական տեղեկութիւն մը։

Գիտենք ազգային հալածանքներու շրջանէն ընդհանուր ծանօթութեամբ մը, որ եղած են անձինքներ՝ որոնք նահատակուած են՝ անդրդուելի մնալնուն համար իրենց հաւատքին մէջ։

Ուրախ ենք որ Հ. Միքայէլ Վ.ի արդեամբք կրնանք հոս ներկայացնել տեղեկութիւններ անոնցմէ միոյն՝ Ստեփան անուամբ քահանայի մը վրայ, ինչ որ վկայի մը որոշ պատկերը կու տայ. Թէպէտև ամբողջական չէ, որովհետև նոյնքան որոշ պէտք է ըլլայ անոր վախճանի տեղեկութիւնը, որ դեռ կը պակսի։

Գերյարգելւոյ Աբբայ Հօրդ մերոյ, տեառն Մխիթարայ
Աստուածաբանութեան Վարդապետի

... Երկու ամիս յառաջ, զղազար կաթուղիկոսն, զոր հերքեցին, նզովեցին, բանադրեցին, անընդունակ արարին, և զանունն յիշատակելոյ ի պատարագն ջնջեցին, Նա իշխանութեամբ նոր Շահին վերստին հաստատեցաւ յաթոռ իւր. սկսան ընդունիլ և յիշատակել ի պատարագն։ Զարագունեղ և անգէտ Աթանաս վ. որ գնաց առաջնորդ Թօխաթու, անդ և ի ս[ե]բաստիա, զմեծագոյն հալածանս յարուցեալ ուղղափառաց։ Հինգ և վեց ամ յառաջ ընդ յարութիւն վ.ին, որ գնացեալ է առաջնորդ Թօխաթու, և ընդ ինքեան տարեալ է զայլ ոմն էտրենեցի վ. աշակերտ վախճանող յօհաննէս պատրիարգին, այն վ. ճգնազգեաց և բարի անձն մի, և անդ վախճանեալ. յարութիւն վ. զնա ի յեկեղեցւոյն թաղել տուեալ։ Եւ յայժմ որ այս աթանասս գնաց անդ, լուեալ թէ նոյն վախճանեալ վ.ն երբեմն ասացեալ է ուղղափառաց, թէ չիտակ է ձեր ճամբան, ինք ևս լեալ իցէ ի ներքուստ ուղղափառ։ Մինչ աթանասն զայս լուեալ է զնմանէ, որք պատմեալ են նմա, յայնժամ սկսեալ է ասել. Այն շունն, այն նզովածն, այն ուրացօղն, ոչ է արժան յեկեղեցւոջն մնալ. բանալ տուեալ զտապանն, չորս և հինգ ամաց մեռելոյն զոսկերս առաջի շանց արկեալ, և զայլ ոմն ուղղափառ ի յէշ եդեալ ի քաղաքն շրջեցուցեալ...։ Ի գաղատիա ևս նոր չարագոյն հալածումն. զի ի Թօխաթու զէորգ անուն վ. մի, որ երբեմն ուղղափառ ի տունս պատարագեալ է ի գաղատիա, այժմ գնացեալ անդ զհալածանս զրգռեալ, զտուն մի կոխել տուեալ են, զտէր ստեփան ամուսնացեալ քահանայն, տեղացի, որ յառաջ ընդ այլոց կարգաւորաց փախստական աստ էր, իբրու մի ամ է որ յետս դարձեալ գնաց, և ի ծածուկ կալով հոգայր զուղղափառս, զսա ըմբռնեցին, փաշային մատնեցին, 500 բիր ոտացն հարին. Ներկայ գոլով չար վարդապետաց և չարափառ աշխարհականաց դատախազք և անզգութք, ասացեալ են. Ոչ միայն ներբանացն այլ ի վերայ ոտիցն մատանց հարէք, որ մատունքն ջաղջաղիցին և թափիցին. և ոմն հայ ի վերայ գլխոյն անկեալ, զի մի շարժիցի, և ասէր. Ուրացիր զկաթ. իսկ նա ի յամենայն հարման յիսուս մարիամ կոչէր։

Ի յայսմ գործողութեան նուագի, իրիցկին սորին եկեալ լալագին և կողկողագին